

Lyrical themes in Khaghani's Arabic poems

DOI: 10.22111/jllr.2022.40893.3009

Arman kouhestanian^{✉ 1} |

1. Corresponding Author, Assistant Professor of Persian Language and Literature Department, University of Velayat, Iranshahr, Iran. Email: a.koohestaniyan@velayat.ac.ir

Article history: Received date: 2021-12-18; revised date: 2022-4-18 ; Accepted date: 2022-5-15.

Abstract

Khaghani is one of the Azerbaijani style poets which is one of the shining stars in the sky of Iranian literature in the sixth century. He is considered a poet with a unique style in the literature of the following centuries. Khaghani has been very brilliant in Persian and Arabic poetry and prose. Due to the vastness of lyrical literature, Khaghani's divan also has an important place in this regard. Among the works of this Azerbaijani wizard, her Arabic poems have a special lyrical place. In this article, the author uses a descriptive-analytical method to better understand Khaghani's emotions and feelings to answer the question that which of the lyrical themes and ideas can be seen in Khaghani's Arabic poems?

Studies show that Adib Shervani, in her Arabic poems, reflects the pleasant lyrical themes better than her other works. Pleasant topics such as love and youth, wine celebration, wishes, bragging, praise and congratulations. Khaghani also discusses the themes of lyric poetry such as aging and disability, biography, dissatisfaction (sadness, pain, crying and wailing), illness, despair and pessimism, humiliation and insult, three types of fear (fear of enemies, fear of calamities). Time (and fear of poverty), displacement and loneliness and wandering and finally mourning speaks. Of course, he also talks about other topics such as prayer, mysticism and homeland.

Keywords: Khaghani, Arabic poems, lyrical literature,

1. Introduction

Persian literature with a history of more than a thousand years, has a remarkable height and width and in general, has four types of epic, lyrical, educational and dramatic (see: Tamimdari, 2001: 145). Among these, "the widest semantic horizon is the horizon of lyric poems" (Shafiee Kadkani, 1994: 7). Although the history of Lyrical poem in Iran dates back to the time of early poets (see: Neshat, 1968: 88/1), but the use of the word Lyrical poem in Persian is not very old and is derived from the phrase "Alshe?r al- ghenayi" from the Arab. (see: Shamisa, 2011: 127). Although the comprehensive definition of this type of literature is a difficult phenomenon due to the breadth of the field, nevertheless, whatever the interpretation of lyrical literature, its purpose is to "describe the emotions and sensuality of the individual and all human sensuality of any kind. "It's the subject of lyrical literature." (Safa, 2000: 3). Khaghani Shervani, this wise sage and eloquent orator, is one of the great masters of poetry and prose (see: Hedayat, 1966: 732) who has left valuable works in Persian and Arabic and has taught so much that "some believe that The way of talking to Khaghani has reached its peak (Awfi, 1983: 708). Today, we have received more than 20,000 verses from her, of which only 547 verses are in Arabic (see. Mir Qadari, 2005: 546). And this

statistic is 2.5% of the total poems of Khaghani. Although sonnet is the best form of sonnet and its lexical meaning (story of youth, lovemaking, conversation with women and their description) is a reason for this speech (see: Qais Razi, 1960: 358). And the introduction of the ghasideh s is also an arena for dealing with the passion of love (Dad, 2007: 133). But Khaghani's Arabic poems, compared to her 20,000 verses, are the best reflection of her lyrical thoughts. Because in fact Khaghani's Arabic poems are her hidden sun, the author in this article, by examining and analyzing these poems, seeks to know what are the Lyrical themes of Khaghani's Arabic poems and how can they be categorized?

2. Research Method

The author seeks to reveal the lyrical themes of Shervani's poet in a descriptive-analytical manner and takes another step in showing this unknown and hidden sun of Khaghani and from the peak of the most lyrical. The performance of Khaghani's ideas acquaints the readers with his spirits and emotions and his most mysterious words.

3. Discussion

Those Khaghani Arabic poems that have reached us today have a special lyrical status. The poet's tone in addressing his feelings emphasizes the emotional function of the word. . According to literary critics, "the one whose emotions are dominant, his expression is full of pimples and inflammation, and the one whose intellect and logic are dominant, his expression is moderate" (Zarrinkoob, 2002: 176). Khaghani, with his eloquent and inflammatory expression, has revealed the pleasant and unpleasant of lyrical elements with the help of various tricks; In such a way that among these forty pieces of current poetry, few poems can be found that are completely devoid of lyrical themes, so Khaghani's Arabic poems can be considered a special mirror that better reflects his inner self. Studies show that Adib Shervani in his Arabic poems reflects the pleasant themes of the lyric poems better than his other works. Pleasant topics such as love and youth, wine celebrations, wishes, bragging, praise and congratulations. Khaghani also discusses the themes of lyric poems such as aging and disability, biography, dissatisfaction (sadness, pain, crying and wailing), illness, despair and pessimism, humiliation and insult, three types of fear (fear of the enemy, fear of disaster). . Time (and fear of poverty), displacement and loneliness and confusion and finally mourning speaks for itself. Of course, he also talks about other topics such as prayer, mysticism and homeland.

4. Conclusion

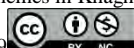
The lyrical themes of Khaghani's Arabic poems can be divided into two categories, pleasant and unpleasant, the second of which is broader. One of the pleasant themes of Khaghani's Arabic poems is the love of beauties and youth, which is evident in the lyric and introduction of qasideh s . The arrogant poet describes his superiority by giving a new meaning to the lyrical appearance of wine. This eloquent writer uses his wishful thinking to express his wishes about Mamdouh in order to have a greater impact on his soul and psyche. Khaghani, with his tendency towards the first person and the repetition of "I", often provides the ground for arrogance. He sings the most passionate example of praise for others to the Prophet. Congratulations are one of the most pleasing themes in lyrical literature, which expresses the rich taste and talent of the poet in these poems. Addressing old age and disability is a large part of the unpleasant themes of Khaghani Arabic poetry. To the extent that these poems can be called "Nafsat al-Masdoor" by Khaghani. He complains about his

compatriots and is very sad about Khaqan, but he hides this sadness under the cover of the Arabic language in order to save his life. Another unpleasant lyric theme is the recollection of bitter memories of 549 and getting caught in tuberculosis. This narcissistic poet does not forget to humiliate and slander other poets in Arabic. Khaghani addresses his fears in three categories: fears of Shervani ill-wishers, events of the time, and poverty. The mourning poet mentions the death of Caliph Al-Mustanjad Ballah in ۵۶۶. In addition to these pleasant and unpleasant themes, other themes such as prayer, mysticism and praise of the homeland are also seen in his Arabic poems.

5. References

- 1-Amiri Omrayi, Tarhom, **1999, Persian language lyrical literature**, <http://aryaadib.blogfa.com/category/>.
- 2-Awfi, Mohammad, 1982, **Tazkereh Labab Al-Bab**, translated by Mohammad Abbasi, Tehran: Fakhr Razi Bookstore.
- 3-Charamgi Omrani, Morteza, 2013, **The Beloved Face and Her Poetic Titles and Titles in the Poems** Left by Rudaki, Journal of Lyrical Literature, Volume 11, Number 21, pp. 82-65
- 4-Dad, Sima, 2006, **Dictionary of Literary Terms**, third edition, Tehran: Morvarid.
- 5-Hakemi, Ismail, 2007, **Research on Iranian Lyrical Literature**, Tehran: University of Tehran.
- 6-Hedayat, Reza Gholi Khan, **1965, Tazkereh Riyat al-Arifin**, by Mohammad Ali Gorgani, Tehran: Mahmoudi Bookstore Publishing.
- 7-Jafari Nejad, Seyed Abolfazl, 2006, "Nowruz in the Classical Works of Persian Language," Journal of Social Sciences Perspectives on Cultural Communication, No. 22, pp. 24-31
- 8-Khaghani, Afzal-ud-Din Badil, 1891, **Khaghani's Divan**, by Mohammad Sadegh Ali Razavi Lucknow.
- 9-Khaghani, Afzal-ud-Din Badil, **2014, Khaghani's Divan**, edited by Mir Jalaluddin Kazazi, third edition, Tehran: Nashr markaz.
- 10-Malek Sabet, Mehdi, 2006, **Literary Type of Poetic Prayers**, Journal of Literature and Humanities, University of Tehran, NO 179, pp. 142-131.
- 11-Martineh, Andre, 2001, **Fundamentals of General Linguistics**, translated by Hormoz Milanian, Tehran: Hermes.
- 12-Mashhadi, Mohammad Amir; Kouhestanian, Arman; Jaghoori, fatemeh, 2014, **"Comparative study of two pines of Khaghani and Bohtari"**, Journal of Comparative Literature, Faculty of Literature and Humanities, Shahid Bahonar University of Kerman, sixth year of autumn and winter, pp. 293-276.
- 13-Mirqaderi, Seyyed Fazlollah, 2005, **Khaghani Experimental Nature in Arabic Poetry**, Proceedings of the Khaghani Studies Conference, Volume One, Urmia University, pp. 557-540.
- 14-Mirzaei Moghaddam, Maryam ; Qasem Sahraei and Ali Heidari, 2020, **Poetic and emotional functions in the lyric language of Abhar Al-Asheghin**, Journal of Lyrical Literature, 18th year, No. 35, pp. 265-245.
- 15-Motamen, Zain Al-Abedin, 1985, **Persian poetry and literature**, Tehran: Zarrin.
- 16-Neshat, Mahmoud, 1967, **Zib Sokhan**, Volume I, Tehran, Iran Books Publishing Company.

- 17-Parsapour, Zahra,2004, **Comparison of epic and lyrical language based on Khosrow, Shirin and Iskandarnaméh**, Tehran: University of Tehran.
- 18-Qais Razi, Shams, 1959,**Al-Mujam Fi Ma'ayer Ashar Al-Ajam** , edited by Modarres Razavi, Tehran: University of Tehran.
- 19-Rahmani, Homa,2015, **Research on the nature and what of lyrical literature**, Proceedings of the 10th International Conference on the Promotion of Persian Language and Literature, Mohagheh Ardabili University, pp. 1-14.
- 20-Rasoulnejad, Abdullah; parsa,Seyyed Ahmad,2012, **A Thematic Study of Khaghani's Arabic Poems and Their Comparison with His Persian Poems**, Journal of the Iranian Association of Arabic Language and Literature, No. 22, pp. 153-121.
- 21-Rastegar Fasaee, Mansour,1993, **Types of Persian Poetry, First Edition**, Shiraz: Novid.
- 22-Razmjoo, Hossein,2003, **Literary Types and Its Works in Persian Language**, Mashhad: Ferdowsi University.
- 23-Safa, Zabihollah,1999, **Epic Song in Iran**, Tehran: Amirkabir.
- 24-Safavid, Cyrus,1994, **from Linguistics to Literature**, Volume One, Tehran: Cheshmeh.
- 25-Shafiee Kadkani, Mohammad Reza;1993, **Types of Persian Literature and Poetry**, Persian Magazine of Wisdom and Effort, No.32 pp. 119-96.
- 26- Shafiee Kadkani, Mohammad Reza,2012, **Imaginary images in persian poems**, Tehran: Agah.
- 27-Shamisa, Sirus,2010, **Literary Types**, Fourth Edition, Fourth Edition, Tehran: Mitra .
- 28-Sooratgar, Lotfali, 1962,**Lecture**, Tehran: University of Tehran.
- 29-Tamimdari, Ahmad,2000, **Iran Book on the History of Persian Literature**. Schools, Periods, **Styles and Literary Types**, First Edition Tehran: Al-Huda.
- 30-wellek, René,1995, **History of New Criticism**, translated by Saeed Arbab Shirani, Volume 2, Tehran: Niloufar.
- 31-Zakeri Kish, Omid; Toghyani,Ishaq ; Nourian ,Seyyed Mehdi,2014, **Structural analysis of lyrical language based on the Nafthat Al-Masdoor**, Quarterly Journal of Linguistic Research, Volume 5, Number 2, pp. 138-111.
- 32-Zambaur, Edward.von,1986, **Ritterfon Mojam AL- ansab va AL-athrat AL- hakemat fi tarikh AL- islami** , translated by Zaki Muhammad Hassan Bek and Hassan Ahmad Mahmoud. Beirut: university of Fouad al-Awal .
- 33-Zarrin Koob, Abdolhossein,2002, **Poetry without a mask**, Tehran: Maharat.

بن مایه های غنایی در تازی سروده های خاقانی

آرمان کوهستانیان^۱

۱. نویسنده مسئول، استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه ولایت، ایرانشهر، ایران. رایانامه: a.koohestaniyan@velayat.ac.ir

چکیده

خاقانی، یکی از گویندگان سبک آذربایجانی است که از ستارگان فروزان آسمان ادب سده ششم ایران و از سبک‌داران کم‌مانند ادبیات در سراسر سده‌های پس از خویش به شمار می‌آید که در گستره پهنای نظم و نثر فارسی و تازی، خوش درخشیده است. به دنبال فراگیر بودن پهنه ادبیات غنایی بی‌گمان دیوان خاقانی نیز از این دیدگاه، درخور بررسی است در میان یادگار های جادوسنخ آذربایجان سروده‌های تازی او جایگاه غنایی ویژه‌ای دارند نگارنده در جستار پیش‌روی با انگیزه شناخت ژرف‌تر عواطف، هیجانات و احساسات خاقانی به یاری روش توصیفی-تحلیلی در پی پاسخ دادن به این پرسش است که کدام یک از بن‌مایه‌ها و اندیشه‌های غنایی خاقانی در تازی سروده‌های او، بازتاب یافته‌اند؟ بررسی‌ها نشان می‌دهد که سخن‌سنج شروانی، در سروده‌های تازی به بازتاب درون‌مایه‌های خوشایند غنایی عشق و جوانی، بزم باده، آرزوها، خودستایی، ستایش و شادی‌نامه و بن‌مایه‌های ناخوشایند غنایی پیری و ناتوانی، حسب حال، شکواییه (اندوه، درد، گریه و گله)، بیماری، نومیدی و بدبینی، خوارداشت و نکوهش، هراس‌های سه‌گانه (بیمناکی از بدخواهان شروانی، بیمناکی از گرفتاری‌های روزگار و بیمناکی از تنگ‌دستی)، آوارگی و تنهایی و سرگردانی و سرانجام سوگ‌نامه و البته درون‌مایه‌های پراکنده دیگری چون نیایش، عرفان و وطن‌سرایایی و.. پرداخته است.

کلیدواژه‌ها: خاقانی، سروده‌های تازی، ادبیات غنایی، عواطف، احساسات.

۱. مقدمه

ادبیات فارسی با پیشینه‌ای افزون بر هزار سال بلندا و پهنای چشم‌گیری داشته و در نگاهی فراگیر، دارای چهار گونه حماسی، غنایی، تعلیمی و نمایشی است (نک: تمیم داری، ۱۳۷۹: ۱۴۵). در این میان «وسیعترین افق معنوی، افق شعرهای غنایی است» (شفیعی کدکنی، ۱۳۷۲: ۱۱۳). با آن‌که پیشینه شعر غنایی در ایران به روزگار سرایندگان پیشگام می‌رسد (نک: نشاط، ۱۳۴۶: ۸۸/۱) ولی کاربرد اصطلاح شعر غنایی در زبان فارسی، دیرینگی چندانی نداشته و برگرفته از وام‌واژه‌ی «الشعر

الغنایی» تازیان می‌باشد (نک: شمیسا، ۱۳۸۹: ۱۲۷). گرچه تعریف همه جانبه این گونه ادبی در پی گستردگی آن، پدیده‌ای دشوار می‌نماید، به هر روی، ادبیات غنایی هر چه باشد، غرض و غایت آن «توصیف عواطف و نفسانیات فرد است و تمام عواطف نفسانی بشر از هر نوع که باشد موضوع آن است» (صفا، ۱۳۷۸: ۳).

خاقانی شروانی، این حکیم دانا و فاضل بینا و بلیغ سخن‌دان از استادان بزرگ نظم و نثر است (نک: هدایت، ۱۳۴۴: ۷۳۲) که یادگارهایی گرامی به تازی و دری برجای نهاده و در این راه چندان استادی نموده که «جماعتی برآند که شیوه سخن بر خاقانی ختم شده است (عوفی، ۱۳۶۱: ۷۰۸). امروز افزون بر ۲۰۰۰۰ بیت از خاقانی به دست ما رسیده که از این میان تنها ۵۴۷ بیت به تازی می‌باشد (نک: میرقادری، ۱۳۸۴: ۵۴۶) و این آمار ۲/۵ درصد تمام سروده‌های خاقانی است.

۱-۱- بیان مسأله و سؤالات تحقیق

گرچه غزل، سزوارترین قالب شعر غنایی به شمار می‌آید و معنای لغوی آن (حکایت کردن از جوانی، عشق‌بازی، سخن گفتن با زنان و وصف آنان) گواه این گفتار است (نک: قیس رازی، ۱۳۳۸: ۳۵۸) و تشبیب چاه‌ها هم پهنه پرداختن به شور عاشقانه می‌باشد (داد، ۱۳۸۵: ۱۳۳) ولی تازی سروده‌های خاقانی در سنجش با ۲۰۰۰۰ بیت وی، بهترین نمودار اندیشه‌های غنایی او می‌باشد. از این روی، نگارنده بر آن است تا نشان دهد که کدام یک از بن‌مایه‌ها و اندیشه‌های غنایی خاقانی در تازی سروده‌های او، بازتاب یافته‌اند و چگونه می‌توان آن درون‌مایه‌ها را دسته‌بندی کرد؟

۱-۲- هدف و بایستگی پژوهش

از آن جا که به راستی تازی سروده‌های خاقانی آفتاب نهان اوست، نگارنده در جستار پیش روی با بررسی و تحلیل این سروده‌ها بر آن شده تا درون‌مایه‌های غنایی سخن‌سنج شروانی را آشکار کرده و گامی دیگر در نمایاندن این آفتاب ناشناخته و نهان خاقانی برداشته و از لابه‌لای غنایی‌ترین جایگاه نمود اندیشه‌های جادوسخن آذربایجان، خوانندگان را با روحيات و عواطف و ناگفتنی‌ترین سخنان وی آشنا سازد.

۱-۳- روش پژوهش

نخست به بازنگری در بن‌مایه‌های راستین غنایی در ادبیات پرداخته و آن‌گاه در جست‌وجوی بن‌مایه‌های غنایی خاقانی، سراسر سروده‌های تازی بر جای مانده از وی را، به یاری روش توصیفی-تحلیلی، بررسی کرده‌ایم.

۱-۴- پیشینه پژوهش

در سال ۱۳۷۴ مهرعلی یزدان‌پناه به تصحیح ناقصی از سروده‌های تازی خاقانی در الخاقانی الشروانی و اشعاره العربیه پرداخته؛ در سال ۱۳۸۴ سید فضل‌الله میرقادری، طبع‌آزمایی خاقانی در شعر عربی را بررسی کرده؛ در سال ۱۳۸۹ وحید و علی‌رضا رضایی حمزه‌کندی کتاب آفتاب نهان خاقانی را با لغزش‌هایی فراوان پیرامون ترجمه سروده‌های تازی سراینده نوشته‌اند؛ در سال ۱۳۹۰ آرمان کوهستانی تازی سروده‌های خاقانی را درباره ویرایش، بازگردانی و ارزیابی درون‌مایه‌های آن سروده‌ها با هنرآفریده‌های پارسی سراینده نوشته؛ در سال ۱۳۹۱ یوسف اصغری بایقوت و مهدی دهرامی به ضرورت تصحیح مجدد اشعار عربی خاقانی پرداخته؛ در همان سال عبدالله رسول نژاد و احمد پارسا در بررسی مضمون سروده‌های عربی خاقانی و مقایسه آن‌ها با چکامه‌های پارسی وی، پژوهشی سنجشی به نگارش در آورده؛ در سال ۱۳۹۲ هادی رضوان حرز شفا را در نقد جستار پیشین بر پایه ترجمه و تصحیح نوشته؛ در سال ۱۳۹۳ محمد امیر مشهدی و همکاران به بررسی تطبیقی دو چاه تازی از خاقانی و بحرتری پرداخته؛ در سال ۱۳۹۵ یوسف اصغری بایقوت نیز در کتاب غریب الاشعار به تصحیح انتقادی اشعار عربی خاقانی، همت گماشته و سرانجام در سال ۱۳۹۶ سید محسن حسینی وردنجانی و عبدالله رادمرد تازی

سروده‌های خاقانی را پیرامون تصاویر بلاغی آن هنرآفریده‌ها به نگارش در آورده‌اند ولی تاکنون هیچ پژوهش مستقل یا غیر مستقلی درباره‌ی درون‌مایه‌های تازی سروده‌های خاقانی به دست دستاران وی نرسیده است.

۵-۱- مبانی نظری پژوهش

با نگاهی گذرا به پژوهش‌های ادبیات غنایی با درون‌مایه‌های پراکنده و بسیاری چون آرزو، اخوانیات، الم، امید، انتقاد (طنز و هجو و هزل)، اندوه، بدبینی، بیزاری، بیم، پیری، تخیل، تغزل، توصیف، جوانی، حبسیه، حسب‌حال، خشم، خمیره، خودستایی، ده‌نامه، رشک، ساقی‌نامه، سرگردانی، سفرنامه، سوگ‌نامه، سوگندنامه، شادی‌نامه، شاهدبازی، شطحیات، شعر-های اطعمه و البسه و شهوانی و فلسفی و فلکلوریک، شکواییه، شور، شوق، شهرآشوب، عرفان، عشق، علایق انسانی به خدا و خلق او، کدیه، گریه، لذت، لغز، ماده‌تاریخ، مجالس شراب و شکار و عروسی و عید، مدح، مرگ، مناجات، مناظره، نکوهش و وطن‌پرستی و ... روبه‌رو می‌شویم (نک: رستگار فسایی، ۱۳۷۲: ۱۶۵؛ رزمجو، ۱۳۸۲: ۸۵؛ حاکمی، ۱۳۸۶: ۲۲؛ داد، ۱۳۸۵: ۷۶؛ پارساپور، ۱۳۸۳: ۱۹؛ ملک ثابت، ۱۳۸۵: ۱۴۰). از این روی به درستی برخی برآن شده تا از گستره ادبیات غنایی بکاهند ولی راه افراط را در پیش گرفته؛ بسیاری از درون‌مایه‌های استوار غنایی چون آرزو، الم، امید، انتقاد، اندوه، بدبینی، بیم، پیری، حبسیه، حسب‌حال، خشم، خودستایی، رشک، سوگ، شادی، شطح، شکوا، عرفان، کدیه، نکوهش و وطن‌پرستی و ... را به خطا کنار نهاده و پنداشته‌اند که «می‌توان شعر غنایی را به شعر تغزلی (عاشقانه) منحصر ساخت و آن را بیان شیفتگی‌ها و شوریدگی‌های درونی انسان نسبت به دیگری (جنس مخالف) دانست که انواعی چون شعر شهوانی (اروتیک)، غزل، غزل، شعر وقوع، ده‌نامه، تشبیب و نسیب را در بر می‌گیرد» (رحمانی، ۱۳۹۴: ۱) این در حالی است که شعر غنایی، گویای هیجان راستین (نک: ولک، ۱۳۷۴: ۷۱/۲)، بیان‌کننده احساسات انسان (نک: صورتگر، ۱۳۴۱: ۱۷۶) و دستاورد فراکاوای عواطف (نک: مارتینه، ۱۳۸۰: ۱۱) است و همه عواطف نفسانی بشر، موضوع آن می‌باشد (نک: صفا، ۱۳۷۸: ۳). پس هر درون‌مایه و موضوع ادبی که گویای هیجانان، احساسات و نفسانیات آدمی باشد، غنایی خواهد بود و هر آنچه در این راستا ناکارآمد یا کم‌توان باشد، از ادبیات غنایی کنار گذاشته می‌شود و تلاش آنان که سفرنامه، شعر البسه و اطعمه، شهرآشوب، لغز، ماده تاریخ و مناظره و ... را از گستره ادبیات غنایی بیرون دانسته‌اند (نک: امیری امرایی، ۱۳۸۷: <http://aryaadib.blogfa.com/category/6>)، در خور ستایش است. اینک بن‌مایه‌های راستین ادبیات غنایی را در سروده‌های تازی خاقانی می‌کاویم.

۲- بحث

آن دسته از سروده‌های تازی خاقانی که امروز به دست ما رسیده است جایگاه غنایی ویژه‌ای دارد نوای سراینده در پرداختن به احساساتش کارکرد عاطفی سخن را برجسته کرده است. به باور منتقدان ادبی «آن‌که عاطفه‌اش غلبه دارد سبک بیانش درآکنده است از جوش و التهاب و آن‌که عقل و منطق در وجودش غالب است، سبک بیان او معتدل است» (زرین‌کوب، ۱۳۸۱: ۱۷۶). خاقانی با بیانی پر جوش و التهاب به کمک شگردهای گوناگون، بن‌مایه‌های خوشایند و ناخوشایند غنایی را نمایان کرده به گونه‌ای که در میان این چهل پاره بر جای مانده کمتر سروده‌ای را می‌توان یافت که یکسره از درون‌مایه‌های غنایی به دور باشد پس می‌توان تازی سروده‌های خاقانی را آینه‌ای ویژه دانست که بیشتر، درون او را نمایش می‌دهد.

۲-۱- بن‌مایه‌های غنایی خوشایند

این دسته از درون‌مایه‌ها در سروده‌های تازی خاقانی بازتاب کمتری دارد؛ زیرا بلندترین چامه تازی او با ۱۷۱ بیت، یادگار روزگار سال‌خوردگی سراینده و غم‌آلود است (نک، مشهدی و دیگران، ۱۳۹۳: ۲۹۰)؛ چامه‌ای که $\frac{1}{3}$ سروده‌های تازی وی را در بر گرفته است.

۱-۱-۲- عشق و جوانی

بن‌مایه‌هایی چون عشق، شور و شوق، یادکرد حال و روز عاشق و معشوق و کام‌جویی‌های جوانی و... گرچه بیشتر بنیاد غزل و مثنوی‌های عاشقانه را می‌سازد ولی در تغزل چامه‌ها نیز جایگاه ویژه‌ای دارد و «ظاهراً تاثیر روان‌شناختی بر ممدوح داشته است و ذهن او را آماده ساخته تا به اصل مدح بپردازد» (تمیم‌داری، ۱۳۷۹: ۱۸۰).

گرچه برخی غافل از ساختار و درون‌مایه، گمان کرده‌اند که خاقانی غزل تازی ندارد (نک: رسول نژاد و پارسا، ۱۳۹۱: ۱۲۷) ولی او در سروده‌ای کوتاه و خوش‌آهنگ، غزل می‌سراید و هر بیت را با دو قافیه می‌آراید تا بر نوای سخن خویش بیفزاید. شگفت این‌که در پیشگاه دوست با سوز درون، دهان به پرداختن داستان دوری رنج‌آور او می‌گشاید! و دردمندانه می‌نالد و از او در می‌خواهد که برخیزد و برای آرامش جان این شیفته، جامی چون آفتاب مه‌آلود سرشار از دریای سراب را بگیرد و پیش آورد تا کشیدن درد دوری بر او آسان گردد:

أشکو إليك ما بی من لوعة التَّصَابِي
فاسمع إلي فراق لم يخل من عذاب...

(خاقانی، ۱۳۹۳: ۱۳۵۱)

و در جای دیگری از دهان گل‌فام دوست، آب باده‌سان و بوی خوش آن می‌سراید که مهر ناب بودن مشک را شکسته؛ بامداد جان‌فزای را فریفته و بینی نسیم را به عطسه درآورده است.

قَضَّ خَتَامَ الْمَسْكِ ثَغْرَ الْحَبِيبِ وَ مَالِثَ الصَّبْحِ بِرَاحٍ وَ طَيْبِ
فَصَارَ خَيْشُومَ الصَّبَا عَاطِسًا مِنْ وَارِدِ الطَّيِّبِ لَوْرِدِ رَطِيبِ

(همان: ۱۳۵۲)

وی در تشبیب چامه

یا طیف ناضره کصبح مسفر!
سفر الصَّبَاحِ فَعَمَ صَبَاحًا! وَ اسْفَرِ

(همان: ۱۳۵۸)

دلدار را رویا و پندار می‌داند؛ رویایی روشن ولی روی نهفته در پرده؛ با داستانی حنابسته و انگشتانی خال‌دار؛ شکوفه‌ی باغ-ها؛ روشنی چشمان؛ همتای یوسف (ع)؛ فروغ درخشان همنشین مسیح (ع) و دل‌داری که از زخم درون خاقانی، آگهی ندارد و سراینده، شیفته بوسیدن ناگهانی رخسار این نشانه پروردگار بخشاینده است.

در سروده‌های غنایی «شاعر با دیدن زیبایی‌های طبیعت اطراف خود، به توصیف هنری معشوق می‌پردازد» (چرمگی عمرانی، ۱۳۹۲: ۶۸). نمونه را خاقانی، سرزمین مهرویان، یمن را پر شور می‌ستاید؛ مهرویان آهووشی که پرده نشین هستند و خاقانی جان گرمی خود را چراگاه آنان می‌داند و در پیش پای شتران کجاوه‌بر ایشان می‌افکند. این زیبارویان چون ماه‌باخترند که از پس کوه‌های یمن سر بر زده و روزه‌داران عشق، با آن مه، عید می‌کنند. این مهرویان چنان یمن را آراسته‌اند که زیبارویان ترک، در برابرشان سر بر آستان خاک می‌سایند.

کم غزال فی حجال الیمن
مهجتی مرعی غزال الیمن...

(خاقانی، ۱۳۹۳: ۱۳۶۸)

جادوسنخ آذربایجان در این سروده‌ها در راستای نیرو بخشی به تخیل، عاطفه و احساس و هیجان‌های خویش از صور بیانی گوناگونی بهره گرفته که در این میان، استعاره جایگاه ویژه‌ای دارد؛ چراکه زبان تشبیه هنگام به جوش آمدن عواطف و احساسات آدمی، دیگر توان وصف هیجانات درونی و تاثرات شدید را ندارد و این کار به دوش استعاره و مجاز می‌افتد و تصویرهای مجازی و استعاری هماهنگ با شور عاطفی، نیروی بیان را می‌افزاید (شفیعی کدکنی، ۱۳۹۱: ۳۸۷).

۲-۱-۲- بزم شراب و شاهد

پرداختن به بزم باده در ادبیات تازی و فارسی، جایگاه ویژه‌ای دارد و پیرامون درون‌مایه‌هایی چون ساقی، ساغر، مینا و جام و ... می‌چرخد. بزم باده در سروده‌های تازی خاقانی برخلاف یادگارهای فارسی وی نمودار نگشته اگر هم واژه باده را به کار برده، بیشتر برای وصف فرزندان اندیشه و نشان دادن برتری شاعری خویش آورده و معنایی نو بدان بخشیده است.

کأنی نلت عنقود الثریا فاعصر منه خمرا للعباد

انگار به خوشه پروین دست یافته‌ام و از آن برای مردمان، باده می‌افشرم.

إذا لم يشبه الفولاذ لوناً كأن ابن الزنا شر الزناد

اگر این باده نظم و نثر در رنگ، به سان فولاد اندیشه‌ام، نباشد، گویی زنازاده و بدترین آتش‌زنه فتنه‌افروزی است.

(همان: ۱۳۵۴)

۲-۱-۳- آرزو

خاقانی، این ادیب بلیغ به نیکی می‌داند کاربرد کلام تمنایی بر جان و روان ستوده، اثرگذارتر است از این روی، آرزو می‌کند که کاش! می‌توانست، گنج مروارید دریا را برای جلال‌الدین خواری فرستد:

و لو استطعت بعثت كنز لآلی لبراعه الغواص فی الدأماء

(همان: ۱۳۴۵)

و در ستایش ملک اعظم، علاء‌الدین، پافشارانه با کاربرد موسیقایی و همراه با جناس ادات اثرگذار «الا»، آرزو می‌کند که ای کاش! خداوند، خوشایندترین گفتار سراینده را به گوش علاء‌الدین رساند:

ألا أسمع الله العلاء مسرّةً فیسمع ما یلتذّ ثم یسمع

(همان: ۱۳۶۳)

۲-۱-۴- خودستایی

خاقانی، استاد این شگرد است. در این شیوه «شاعر می‌خواهد خود را انسانی ما فوق طبیعی قلمداد کند» (شمیسا، ۱۳۸۹: ۲۲۷). به باور یاکوبسن، شعر غنایی به سوی اول شخص گرایش دارد (نک: صفوی، ۱۳۷۳: ۳۸/۱) و این، زمینه‌ساز خودستایی است و خودستایی نیز سمت و سوی پیام را به جانب گوینده می‌کشد و اینچنین کارکرد عاطفی زبان، تقویت می‌شود (نک: ذاکری کیش و دیگران، ۱۳۹۳: ۱۱۹). در تازی سروده‌های خاقانی چامه ستایش امام جلال‌الدین خواری، جولانگاه خودستایی سراینده است (نک: مشهدی و دیگران، ۱۳۹۳: ۲۸۹). گذشته از این، وی در چهار سروده دیگر نیز خویشتن را ستوده. او در قطعه‌ای که تنها سه بیت دارد، خودبال، هفت بار، من‌من‌گوی شده و کسی را سزاوار هنر گران‌سنگ خویش نمی‌بیند و از نبود ستوده‌ای نیم‌بخشنده که در خشک‌سال دهش، نویدبخش باران بخشش باشد، می‌نالند:

أنا مفحم إننی أکالم مفلحاً جاز الحقائق ثم نال مناصباً...

(خاقانی، ۱۳۹۳: ۱۳۴۹)

و در سروده‌ای دیگر، شیفته اندیشه‌های شگفت خویش می‌شود. خودبال و برمنشانه، خویشتن را می‌ستاید و سرمست و رفته از دست، بانگ بر می‌دارد که

ریاض للمحاضر و المبادی
و کنز للحواضر و البوادی
شوارد خاطری نظما و نثرا
ریاح سائرات فی السبلاد

(همان: ۱۳۵۴)

و در جایی دیگر، خویش را یاری‌گر سرافرازی و ارجمندی می‌داند که شمشیر ذوالیزن یمانی و بازوی قس ساعده ایادی را در دست دارد:

إذا ملح عزه و سواد مجد
أصوغ کلیهما بید الأیادی
بیمینی سیف ذی الیزن الیمانی
و ساعد قس ساعده الأیادی

و سرانجام تازی سروده‌هایش را با خودستایی پایان می‌بخشد و خود را سوارکاری می‌خواند که در میدان سخن از دیگران پیشی گرفته است:

أنا سابق الفضلین یوم رهان
سبقت إلى العلیا أهل زمانی
بتلقیح عقل و اتساع رویه
و تنقیح قول و اختراع معانی

(همان: ۱۳۷۱)

۲-۱-۵ ستایش

گرچه در سروده‌های تازی خاقانی نیز ستایش کسان کم نیست ولی این گونه ستایش‌ها از شور و هیجان و عاطفه راستین به دور بوده و ارزش غنایی ندارند. سخن‌سنج شروان، چامه‌ای در ستایش بغداد دارد که از جایگاه غنایی ویژه‌ای برخوردار است (نک: خاقانی، ۱۳۹۳: ۱۳۵۴-۱۳۵۷). هم‌چنین آن‌هنگام که خاقانی به مدینه می‌رسد، پرشور و پشیمان اما خرسند این دو بیت را سروده و بر در مسجد پیامبر می‌نویسد:

یا صفوه الرحمن شافع خلقه!
إنی أیتیک عبد رق عانیاً

ای پاکترین [آفریده پروردگار] بخشاینده و ای میانجیگر آفریدگان! من به عنوان بنده‌ای به بردگی درآمده و رنجور، [به درگاهت] آمده‌ام.

قد كنت مرتدا فادركني الهدى
فغدوت مرتديا بدینك ثانیاً

[پیش از این] از دین برگشته بودم تا آن‌که راه‌نمایی [تو] مرا دریافت و دیگر بار، جامه‌ی دین تو را پوشیدم (خاقانی، ۱۳۹۳:

۱۳۵۰)

۲-۱-۶ شادی‌نامه

یکی از خوشایندترین درون‌مایه‌های ادبیات غنایی تهنیت است. «برگزاری جشن نوروز از روزگاران بسی دور و دراز تا به امروز، نمودار ذوق سرشار و قریحه شاداب و روح نشاط‌طلب مردم کهن‌سال این سرزمین است که مانند آن «را در بین دیگر کشورها، کمتر می‌توان دید» (جعفری نژاد، ۱۳۸۵: ۲۴).

پس از آن‌که مرگ، پشه وار از روزن کاخ خاقان اکبر، دراو فتاد، سخن‌باف شروانی، امام خاقانی، نوروز و تازه گشتن گشادنامه‌ی پرده‌داری و فرمان‌روایی پهلوان عجم، تاج‌بخش کیان، هم‌ام‌الدین علی را با این سروده ی کوتاه، بدو فرخ باد می‌گوید:

أهنيك بالنيروز يا مقتدى الأمم!
و بل أنت نيروزي يحيى و يغتنم

(خاقانی، ۱۳۹۳: ۱۳۶۵)

۲-۲- بن‌مایه‌های ناخوشایند

این گونه بن‌مایه‌ها در سروده‌های خاقانی، فراوان نمودار گشته‌اند.

۲-۲-۱- پیری و ناتوانی

در میان سروده‌های تازی خاقانی بیش از نیمی از چامه ستایش بلند امام جلال‌الدین خواری درباره روزگار سالخورده‌گی و ناتوانی سراینده است (نک: مشهدی و دیگران، ۱۳۹۳: ۲۷۸). افزون بر این، قطعه دیگری در این باره سروده است:

قالوا: خضبت؟ فما هذا السواد له
بريق خطّ كدور النون بالقلم. (خاقانی، ۱۳۹۳: ۱۳۶۵)

۲-۲-۲- حسب حال

این احساسی سرشتین است که هر کسی دوست دارد از خود بگوید. حسب حال «شعری است که درباره اخلاق و روحیات و تالعات روحی و وضع زندگی و کیفیت معاش و شرح احوال و سوانح و حوادث شخصی و تیمار خواری زن و فرزند و ... سروده‌اند» (موتمن، ۱۳۶۴: ۲۵۲).

همین که تازی سروده‌های خاقانی را می‌گشاییم بی‌درنگ از نخستین چامه در می‌یابیم که سراینده تا نود و پنجمین بیت، ساختار شکنانه، یکسره به زندگی اندوه‌بار خود پرداخته؛ بی‌آنکه «از ممدوح یادی کرده باشد. چندان که یکی از پژوهشگران هندی عنوان «فی بیان الهمّ و الغم بطریق السّؤال و الجواب» را برای آن برگزیده است (نک: خاقانی، ۱۸۹۱: ۱۵۰۲).

۲-۲-۳- شکواییه (اندوه و درد و گریه و گله)

معمولاً گرایش اثر غنایی به غم بیش از شادی است (نک: داد، ۱۳۸۵: ۳۱۶)؛ زیرا از دیدگاه روان‌شناسی، آدمی با سخن گفتن از درد دل و اندوه درون در پی رسیدن به آرامش است و در زبان فارسی، شاه‌کار ادبی این فرآیند، نفثه‌المصدور می‌باشد. اندوه بر سراسر تازی سروده‌های خاقانی، سایه افکنده است. به گونه‌ای که می‌توان این سروده‌ها را نفثه‌المصدور او نامید. سراینده در جایی شگفت زده است که هنرآفریده‌هایش درخشان‌ترین یاقوت هستند و سرشت یاقوت، اندوه‌زدایی است ولی او، همچنان اندوهناک است:

أعجب بغم نیر الياقوت لی
و الغم یذری الدّر بالمعان
فطبيعة الياقوت توهين الوبا
و مزاجه تفریح کلّ معان

(خاقانی، ۱۳۹۳: ۱۳۶۷)

خاقانی با بهره‌گیری از شگرد تشبیه، خود را به سان نیزه‌ای می‌داند که روزگار خمیده و درد، آن را راست نموده است:

لو كان للفسوس حال مثقف
فالدهر قوسنی و ثقّف داء

(همان: ۱۳۴۳)

سخن دان شروانی با بهره‌گیری از صور بیانی، تصویری ناب و دل‌انگیز از اشک ریختن خویش نمایان می‌کند:
أَلْقَتْ حَوَامِلَ مَقْلَتِي أَجْنَةً
أَكْفَاتِهَا ذَيْلِي لَذَى الْإِلْقَاءِ

چشمان آبتن من، نوزادانی بر زمین می‌اندازند. دامن جامه‌ام، به سان دست‌های گرفتن نوزادان این زایمان است (همان: ۱۳۴۲).

در سروده‌ای دیگر نیز به وصف اشک‌های خونین یخ‌بسته بر رخسار خود می‌پردازد:
مَاذَا الْخَضَابِ وَ لَكِنْ مَقْلَتِي قَطْرَتِ
بِعَارِضِي فَبَدَتْ سُودَاءَ كَالْحَمَمِ؟

کدام رنگ‌آمیزی؟ این، چشمان هستند که بر رخسار من فرومی‌بارند و تیرگی آن [اشک‌های خونین]، به سان خاکستر، آشکار می‌شود؟

أَصْحَى دَمِ الْجَفْنِ فَوْقَ الْخَدِّ مَنْجَمًا
فَاسُودَ مَا جَفَّ هَذَا حَكْمَ كُلِّ دَمٍ

خون دیده، بر گونه یخ می‌بندد و آن چه خشک شود، به سیاهی می‌گراید. این است سرنوشت خون (همان: ۱۳۶۵).
سالار سخنوران شروان، آزرده‌جگری خویش را از خاقان آن، برای نگاه‌داشت جان، در پرده تازی، به گونه‌ای پنهان بر زبان می‌راند. «یاء» نام هنری‌اش را باز پس می‌دهد تا پادشاه بلندآوازه‌ی کشور سخن شود. او گیتی را با آن گستره‌ی پهناورش، خردتر از آن می‌داند که جایگاه وی باشد تا چه رسد به دو نقطه‌ی ناچیز واج «یاء». مگر می‌شود با این دولاب تنگ (واج «ی») بدو دست یافت؛ او که یوسف (ع) است و در کاروان‌ها ره می‌نوردد!

رَدَدْتُ إِلَى خَاقَانِهَا يَاءَ نَسْبَةٍ
فَذَا حَرْفٌ مَلَأَتْ بِكُلِّ حَسَابٍ...

(همان: ۱۳۵۱)

آن روزگار که خاقانی در کژدم‌خانه‌ی غربت به سر می‌برد کوفته‌دل، سوخته‌خون و گداخته‌جگر، این غم‌سروده را در- پیوسته و از همشهریان خود، گله می‌کند ولی همچنان شور شهر خویش شروان را در سر دارد:

أَجْدُوَأَسَائِي لِإِلْتِمَامِ جِرَاحَتِي
سَلُونِي وَ سَأَلُونِي بِمَا تَسْأَلُونِي
قَدْ بَعَرْتُ مِنْ قَبْلِ وَ النَّفْسِ طَاحَتِ
عَنْ بَكْتِ الْبَكْرِ أَحَلَّتْ مِبَاحَتِي
أَحْنٌ إِلَى شَرَوَانَ لَا لِنَفْسِهَا
وَ لَكِنْ لِأَصْوَابِهَا كَانِ رَاحَتِي

(همان: ۱۳۷۰)

۴-۲-۲- بیماری

سال پانصد و چهل و نه، قضای آسمان و نیرنگ زمانه، دست یکی می‌کنند و سراینده در ری، سخت بیمار می‌شود ولی سرانجام، از پس چهار ماه بیماری گران، به تن‌آسایی می‌رسد. هنگام بستن بند باقلانی به شروان‌شاه می‌پیوندد و این سروده را در نکوهش ری، در می‌پیوندد

مَرَضْتُ بِالرَّيِّ ثُمَّ خَامَرُ لِي
هَمَّ عَلَيْهِ الْقُلُوبُ مَطْبُوعَةٌ...

در ری بیمار شدم و اندوه به جانم راه یافت؛ اندوهی که دل‌ها مهرخورده‌ی آن بودند. (نک: خاقانی، ۱۳۹۳: ۱۳۶۹). و در قطعه دیگری نیز شگفت‌زده از ری، به بیماری خود در آن شهر می‌پردازد:

سرفت روضه خلد الری زائرها کنفس إدريس أهواها کما وجبا

گلزار همیشه بهار ری، دیدارکننده‌اش را آزمندانه خورد؛ آن‌چنان که ادريس، به گونه‌ای سزاوار، جان خود را از پای درآورد

فحلّ بی السقم حالا قد حلّلت بها أیورث السقم روض الخلد وا عجبا

من در آن‌جا بودم که بیماری‌ای سخت، در نهادم جای گرفت. در شگفتم مگر گلزار همیشه بهار، بیماری را به جای می‌گذارد (خاقانی، ۱۳۹۳: ۱۳۴۹)

۵-۲-۲- نومیدی و بدبینی

سراینده شروانی در روزگار جوانی بی‌آنکه نام کسی را در میان آرد، زیرکانه، باور نیش‌دار خویش را با نوش دستان‌زنی، همراه می‌گرداند؛ در پرده پرسش، می‌پوشاند و نهانی از نبود ستوده‌ای نیم‌بخشنده که در خشک‌سال دهش و کارزار بخشش، نوید دهنده باران و کارساز سرایندگان باشد، می‌نالد

أین الجهم من العمام مخائلاً؟ أین الکهم من الحسام مضارباً؟

کجاست [حتی] ابر بی‌بارانی که در خشک‌سالی، نویدبخش باران باشد و کجاست شمشیر کندی که به جای تیغ تیز، ضربه زند؟ (همان: ۱۳۴۹)

و در جایی دیگر از خشکیدگی آب بخشندگی سخن می‌گوید:

إن غاض ماء السخاء عندکم لا بأس فالورد ماء بغداد

اگر آب بخشندگی شما خشکیده است، اهمیتی ندارد؛ چرا که سرچشمه‌ی آب بغداد وجود دارد. (همان: ۱۳۵۵)

خاقانی در روزگار پیری، از بریده شدن سر گوسفند بخت خویش می‌نالد.

قلبی کظیم بعد شوک نعامتی عن بلدتی و الدهر ذابح شاء

دلم از خار دوری از سرزمین، اندوهگین است و روزگار، گوسفند [بخت مرا] سر می‌برد (خاقانی، ۱۳۹۳: ۱۳۴۲).

و نومیدانه بر سر چاه خرسندی از پارگی دولا ب و ریسمان خواسته‌هایش سخن می‌گوید:

فإذا انقلبت إلى قلیب قناعتی خرقت سجالی ثم جدّ رشاء

چون به سوی چاه خرسندی بازگشتم، دولا بم پاره شد و ریسمانم از هم گسست (همان).

۶-۲-۲- خوارداشت و نکوهش

سراینده آتش‌خوی پرخاش‌جوی شروان، افروخته و انگیخته، تیغ تیز زبان را برمی‌آهیزد، در هم‌آوردی ستیزه‌جوی می‌آویزد ولی چنان آکنده‌کین و دل‌چرکین است که نامش را نیز بر زبان نمی‌راند اما جانش را از نیش نکوهش، ریش‌ریش می‌گرداند:

ترضی لخبز الشعر قانعاً بنصف قرص الأرز من ذهب

به عنوان مزد سروده‌ات، تنها به نیم‌گرده برنج، به جای زر، خرسند می‌شوی (خاقانی، ۱۳۹۳: ۱۳۵۲).

وی در جایی دیگر با بیانی استعاری، سرایندگان خام‌اندیش را خوار کرده و خود را زنبور و آنان را عنکبوت و افعی می‌خواند

نسج العنکب فی الجدار مهلهلاً شبک الذباب و مصفد الأقذاء

عنکبوتان، بر دیوار، دام مگس و بندگاه خس و خاشاک را به سستی بافته‌اند.

ما ینسج النحل الصنّاع معیناً إلیا علیه طراز کلّ شفّاء

[در حالی‌که] زنبور چابک عسل، هیچ نمی‌بافد مگر آن‌که بر آن، نقش و نگار هر درمانی باشد.

... ربق ابن آدم یقتل الأفعی إذا ألقاه فی فیها فم الحوآء

چون مارگیر، آب دهان آدمی زاد را در دهان مار انداز، مار بزرگ را می کشد.

... ما إن أخوک مهلهلا فشواردی شهد السّراء و هلهل السّفهاء

[این] برادر تو (خاقانی)، مهلهل، [شاعر ساده‌گوی تازی] نیست؛ واژگان دیرپاب من، برای جوان‌مردان، نوش و برای ناشکیبان، زهر کشنده است (خاقانی، ۱۳۹۳: ۱۳۴۳).

سراینده دل‌آزرده در چاه‌های که برای ستایش ملک اعظم علاءالدین سروده، ادیبانه، در پرده با بهره‌گیری از آرایه قلب به سرزنش این جوان بدخوی دهان‌بین می‌پردازد:

کذا عسل عقباه لسع کقلبه فمن قبل یشفی ثمّ من بعد یلسع

[علاءالدین] رویاروی، شفابخش ولی در پس، گزنده است؛ عسل نیز چنین می‌باشد و به سان قلب خویش، از پشت، لسع (نیش) است

ألا أسمع الله العلاء مسرّة فیسمع ما یتدّ ثمّ یسمع

کاش خداوند از گفته‌هایم، خوشی را به گوش علاءالدین برساند تا آنچه برایش خوشایند است را بشنود و بشنود (همان: ۱۳۶۳).

۷-۲-۲- هراس

ترس‌های خاقانی را می‌توان در سه دسته جای داد:

هراس از بدخواهان شروانی: یکی از رخدادهای تاریخ زندگانی سراینده که از این سروده‌ها دریافت می‌شود، چرایی گریز او از شروان برای پاس‌داری از جان و رفتن به تبریز است:

حملت إلیّ حمائی کتب الحمی فبتادرت کفّی بفکّ سماء

نزدیکان، نامه‌های تندی را پیشم آوردند که [با خواندن آن‌ها] دستانم شتابان، آسمان [دعا] را گشود.

عنوانها بغی الکرام فویلتی شمت اللّئام بموقف الکرماء!

دیبچه آن نامه‌ها، ستم جوان‌مردان است. ای وای که فرومایگان، در جایگاه جوان‌مردان، [نشسته و] سرآمد شده- اند!

...فارقت شروان اضطرارا فاشتهت نفسی بتبریز اختیار ثواء

به ناچار شروان را رها کردم و خواهان ماندگاری در تبریز شدم.

... محسود أبناء الرذیلة عائذ من أمهات الکون بالأباء

آن کس که فرومایگان، بر او رشک می‌برند، از مادران هستی، به پدران پناه می‌برد.

فالأمهات إذا قصدن خیانه کیف انتظار أمانة الأبناء؟

آن‌گاه که مادران، پیمان‌شکنی می‌کنند، چگونه می‌توان از فرزندان، چشم پیمان‌داری داشت؟ (خاقانی، ۱۳۹۳: ۱۳۴۲).

هراس از گرفتاری‌های روزگار: خاقانی از دشمنی روزگار و گرفتاری‌هایش که مرد را از خواسته‌اش باز می‌دارد و راه را بر او می‌بندد، بیمناک است:

و أخشی مناواة الزّمان و صرفه یعوق الفتی عن مبتغاه و یردع

(همان: ۱۳۶۳)

هراس از تنگ‌دستی: سرایندهٔ تحفه‌العراقین که دل‌بستهٔ آن سرزمین است امیدوار است که آن جایگاه ارجمندی و ولی غیبی، هراس نداری او را از میان ببرد:

أ أخشى في محلّ المجد ضنكاً؟
و لی غیب السولی أرض العراق؟
(همان: ۱۳۶۴)

۸-۲-۲ آوارگی و تنهایی و سرگردانی

شعر غنایی، بیشتر با درون آدمی سر و کار دارد و «اگر از واقعیت‌های خارجی نیز بحث می‌کند برای نشان دادن عواطف شخصی یا جمعی نسبت به آن‌هاست (میرزایی مقدم و دیگران، ۱۳۹۹: ۲۶۲). خاقانی در این سروده‌ها تجربهٔ عاطفی خویش را در پیوند با پدیده‌هایی چون دریا و کنارهٔ آن موج و کشتی، زورق، چشمه، آوند، بیابان، چادر و ریسمان و جوی پیرامون آن، آسمان، درخت کنار و درخت طوبی و ... نمایان گردانده و از آن‌ها بهره گرفته تا آوارگی و تنهایی و سرگردانی خویش را در دریا (همین رود پر هیاهوی ارس) و بیابان، بهتر بازگوید. البته این تنهایی را دست‌مایهٔ خودستایی می‌سازد:

غرقت بموج البعد فلک أقاربی
فلقاربی لابد من إرفاء
کشتی خویشاوندانم، با موج دوری، در هم شکست و [اکنون،] زورق من، چاره‌ای جز نزدیکی به کناره‌ی دریا ندارد.
أختار صحراء الفراغ مخیمی
بل خیمتی جلت عن الصحراء
با آن‌که شأن چادر من، بالاتر از بیابان است، بیابان جدایی را خیمه‌گاه خویش برگزیدم.
یتحوّل البحر المحيط بعمقه
لمخیمی نوءیما من الأناء
دریای بی‌کران، با [همه‌ی] ژرفایش، برای [گرداگرد] خیمه‌گاه من، [تنها] جویی از جوی‌ها شد.
أطناب خیمه همّتی ممدوده
حتى ظلال السدرة الزهراء
ریسمان‌های چادر تلاش من، تا سایه‌سار نورانی درخت کنار [در آسمان هفتم]، کشیده شده است.
وصلت بحبل الله لکن شدت
فی غصن طوبی واسع الأفاء
[این ریسمان‌ها،] به حبل الله رسیده‌اند ولی به شاخه‌ی سایه‌گستر درخت طوبی [در بهشت]، استوار بسته شده‌اند.
أنا هائم أوردت ينبوع المنی
فحرمت ماء ثم رض إنائی
من سرگردانی هستم که به چشمه‌ی آرزوها، راه یافته است (یافته‌ام) ولی از [این] آب، بی‌بهره‌ام و آوندم شکسته است (خاقانی، ۱۳۹۳: ۱۳۴۲).

۹-۲-۲ سوگ‌نامه

این بن‌مایه از همان روزگار پیشگامان در ادبیات فارسی دیده می‌شود و سراینندگان در سوگ بزرگان قوم و شهر و دیار یا عزیزان و کسان و خویشاوندان خود یا پیشگامان دین و امامان، زبان به سرایش گشوده‌اند (نک: رزمجو، ۱۳۸۲: ۹۹). آن هنگام که روزگار، به سال پانصد و شصت و شش، بر خلیفهٔ عباسی، «المستنجد بالله» سخت می‌گردد و چشم‌زخم خویش را بدو می‌پیوندد این سوگ‌سرودهٔ پرشور و سوز آتش‌خیز دردانگیز را در دریغ وی می‌سراید (نک: زامباور، ۱۹۵۱: ۴):

عضّ الزمان و عضّ عین کماله
بکمال بسطته عن المستنجد

روزگار و چشم‌زخم آن با همه توان خویش بر مستنجد سخت گرفت و به او تندی نمود.

ختم الخلائف فی الخلائق حسبیه
بخلیفه الله المطاع المهتدی

با مرگ خلیفه پیروی شده ره‌یافته خداوند، دیگر، شمار جانشینان [راستین]، در میان مردم، پایان پذیرفت (خاقانی، ۱۳۹۳: ۱۳۵۵). در پایان باید گفت که گذشته از درون‌مایه‌های خوشایند و ناخوشایند یاد شده، در تازی سروده‌های خاقانی بن‌مایه‌های غنایی دیگری چون نیایش و عرفان و وطن و ... نیز می‌توان یافت که پرداختن به آن‌ها از توان این پژوهش بیرون است.

۳- نتیجه

درون‌مایه‌های غنایی تازی سروده‌های خاقانی را می‌توان در دو دسته خوشایند و ناخوشایند جای داد که دومین شاخه، پر بارتر است. از درون‌مایه‌های خوشایند تازی سروده‌های خاقانی، عشق مهرویان و جوانی است که درغزل و تشبیب چامه‌های وی نمایان شده. سراینده خودستای، با بخشیدن معنایی تازه به بن‌مایه غنایی باده به وصف فرزندان اندیشه و نمودن برتری خویش پرداخته. این ادیب بلیغ با کاربرد کلام تمنایی و همراه کردن آن با ادات تنبیه، آرزوهایش را درباره ستوده بر زبان می‌آورد تا بر جان و روان او بیشتر اثر گذارد. خاقانی با گرایش به اول شخص و تکرار «من» بارها زمینه خودستایی را فراهم می‌کند و شور انگیزترین نمونه ستایش دیگران را برای پیامبر می‌سراید. تهنیت یکی از خوشایندترین درون‌مایه‌های ادبیات غنایی است که در این سروده‌ها ذوق و قریحه سرشار سراینده را بیان می‌کند. پرداختن به سال‌خوردگی و ناتوانی، بخش بزرگی از بن‌مایه‌های ناخوشایند سروده‌های تازی خاقانی به شمار می‌آید. آن‌چنان که می‌توان این سروده‌ها را نقشه‌المصدر خاقانی خواند. او از همشهریان خود گله دارد و از خاقان، سخت آزرده است ولی برای پاس‌داری از جان خویش، این رنجیدگی را در پرده زبان تازی نهان می‌دارد. از دیگر درون‌مایه‌های ناخوشایند غنایی، یادکرد خطرات تلخ سال ۵۴۹ و گرفتار شدن در بند بیماری سل است همچنین خاقانی ناامید و بدبین از نبود ممدوحی حتی نیم‌بخشنده می‌نالد. این سراینده خودشیفته، خوار داشت و نکوهش دیگر سراینده‌گان را به تازی نیز از یاد نمی‌برد او در نهان‌خانه این سروده‌ها با کاربرد آرایه قلب به سرزنش ممدوح بدخوی دهان‌بین جوان اشاره می‌کند. خاقانی از هراس‌های خویش به سه دسته بیم از بدخواهان شروانی، گرفتاری‌های روزگار و تنگدستی می‌پردازد. سراینده سوگوار در سال ۵۶۶ از مرگ خلیفه المستنجد بالله یاد می‌کند. گذشته از این بن‌مایه‌های خوشایند و ناخوشایند، درون‌مایه‌های دیگری چون نیایش و عرفان و وطن‌سرایي نیز در سروده‌های تازی وی دیده می‌شود.

۴- منابع

- ۱- امیری امرایی، ترجم، ۱۳۷۸، ادبیات غنایی زبان فارسی، <http://aryaadib.blogfa.com/category/>
- ۲- پارساپور، زهرا، ۱۳۸۳، مقایسه زبان حماسی و غنایی با تکیه بر خسرو و شیرین و اسکندرنامه نظامی، تهران: انتشارات دانشگاه تهران.
- ۳- تمیم‌داری، احمد، ۱۳۷۹، کتاب ایران تاریخ ادب پارسی، مکتب‌ها، دوره‌ها، سبک‌ها و انواع ادبی، چاپ نخست تهران: الهدی.
- ۴- جعفری نژاد، سید ابوالفضل، ۱۳۸۵، نوروز در آثار کلاسیک زبان پارسی، نشریه علوم اجتماعی چشم‌انداز ارتباطات فرهنگی، شماره ۲۲، صص ۲۴-۳۱.

- ۵- چرمگی عمرانی، مرتضی، ۱۳۹۲، **سیمای معشوق و عناوین و القاب شاعرانه او در اشعار به جا مانده از رودکی**، پژوهشنامه ادب غنایی، سال ۱۱، شماره ۲۱ صص ۸۲-۶۵.
- ۶- حاکمی، اسماعیل، ۱۳۸۶، **تحقیق درباره ادبیات غنایی ایران**، تهران: انتشارات دانشگاه تهران.
- ۷- خاقانی، افضل‌الدین بدیل، ۱۸۹۱، **دیوان خاقانی**، به کوشش محمد صادق علی رضوی لکنه‌وی، مطبع منشی نولکشور.
- ۸- خاقانی، افضل‌الدین بدیل، ۱۳۹۳، **دیوان خاقانی**، ویراسته میر جلال‌الدین کزازی، چاپ سوم، تهران: مرکز. داد، سیما، ۱۳۸۵، **فرهنگ اصطلاحات ادبی**، چاپ سوم، تهران: مروارید.
- ۱۰- ذاکری کیش، امید؛ طغیانی، اسحاق؛ نوریان، سید مهدی، ۱۳۹۳، **تحلیل ساختاری زبان غنایی با تکیه بر نقشه المصدور**، فصلنامه جستارهای زبانی، دوره پنجم، شماره ۲، صص ۱۳۸-۱۱۱.
- ۱۱- رحمانی، هما، ۱۳۹۴، **تحقیق در ماهیت و چستی ادبیات غنایی**، مجموعه مقالات دهمین همایش بین‌المللی ترویج زبان و ادب فارسی، دانشگاه محقق اردبیلی، صص: ۱۴-۱.
- ۱۲- رزمجو، حسین، ۱۳۸۲، **انواع ادبی و آثار آن در زبان فارسی**، مشهد: دانشگاه فردوسی.
- ۱۳- رستگار فسایی، منصور، ۱۳۷۲، **انواع شعر فارسی**، چاپ نخست، شیراز: نوید.
- ۱۴- رسول‌نژاد، عبدالله؛ پارسا، سید احمد، ۱۳۹۱، **بررسی مضمونی سروده‌های عربی خاقانی و مقایسه آن‌ها با چکامه‌های پارسی وی**، مجله انجمن ایرانی زبان و ادبیات عربی، شماره ۲۲، صص: ۱۵۳-۱۲۱.
- ۱۵- زامباور، ادوارد ریترفون، ۱۹۸۶، **معجم الانساب و الاسرات الحاکمه فی تاریخ الاسلامی**، ترجمه زکی محمد حسن بک و حسن احمد محمود. بیروت: جامعه فوادالاول.
- ۱۶- زرین کوب، عبدالحسین، ۱۳۸۱، **شعر بی‌دروغ شعر بی‌نقاب**، تهران: مهارت.
- ۱۷- شفیعی کدکنی، محمدرضا، ۱۳۷۲، **انواع ادبی و شعر فارسی**، مجله خرد و کوشش فارسی، سال ۸، شماره صص ۱۱۹-۹۶.
- ۱۸- شفیعی کدکنی، محمدرضا، ۱۳۹۱، **صورخیال در شعر فارسی**، تهران: آگاه.
- ۱۹- شمیسا، سیروس، ۱۳۸۹، **انواع ادبی**، چاپ چهارم از ویرایش چهارم، تهران: میترا.
- ۲۰- صفا، ذبیح‌الله، ۱۳۷۸، **حماسه‌سرایی در ایران**، تهران: امیرکبیر.
- ۲۱- صفوی، کوروش، ۱۳۷۳، **از زبان‌شناسی به ادبیات**، جلد اول، تهران: چشمه.
- ۲۲- صورتگر، لطفعلی، ۱۳۴۱، **سخن‌سنجی**، تهران: انتشارات دانشگاه تهران.
- ۲۳- عوفی، محمد، ۱۳۶۱، **تذکره لباب الالباب**، ترجمه محمد عباسی، تهران: کتابفروشی فخر رازی.
- ۲۴- قیس رازی، شمس، ۱۳۳۸، **المعجم فی معاییر اشعار المعجم**، ویراسته مدرس رضوی، تهران: انتشارات دانشگاه تهران.
- ۲۵- مارتینه، آندره، ۱۳۸۰، **مبانی زبان‌شناسی عمومی**، ترجمه هرمز میلانیان، تهران: هرمس.
- ۲۶- مشهدی، محمد امیر؛ کوهستانیان، آرمان؛ جاقوری، فاطمه، ۱۳۹۳، **بررسی تطبیقی دو چامه تازی از خاقانی و بحتری**، نشریه ادبیات تطبیقی دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه شهید باهنر کرمان، سال ششم پاییز و زمستان، شماره ۱۱، صص ۲۹۳-۲۷۶.
- ۲۷- ملک ثابت، مهدی، ۱۳۸۵، **نوع ادبی مناجات‌های منظوم**، مجله ادبیات و علوم انسانی دانشگاه تهران، شمار، ۱۷۹، صص: ۱۴۲-۱۳۱.
- ۲۸- مومن، زین العابدین، ۱۳۶۴، **شعر و ادب فارسی**، تهران: زرین.

- ۲۹- میرزایی مقدم، مریم؛ صحرائی، قاسم؛ حیدری، علی، ۱۳۹۹، کارکردهای شعری و عاطفی در زبان غنایی عبهر العاشقین، پژوهشنامه ادب غنایی، سال هجدهم، شماره ۳۵، صص ۲۴۵-۲۶۵.
- ۳۰- میرقادری، سید فضل‌الله، ۱۳۸۴، **طبع آزمایی خاقانی در شعر عربی**، مجموعه مقالات برگزیده همایش خاقانی-شناسی، جلد نخست دانشگاه ارومیه، صص: ۵۴۰-۵۵۷.
- ۳۱- نشاط، محمود، ۱۳۴۶، **زیب سخن**، جلد یکم، تهران: شرکت سهامی چاپ و انتشارات کتب ایران.
- ۳۲- ولک، رنه، ۱۳۷۴، **تاریخ نقد جدید**، ترجمه سعید ارباب شیرانی، جلد دوم، تهران: نیلوفر.
- ۳۳- هدایت، رضا قلی خان، ۱۳۴۴، **تذکره ریاض العارفین**، به کوشش محمد علی گرگانی، تهران: نشر کتاب فروشی محمودی.

